

Baba

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 13 Ocak 2020

“Babam gelirdi ve akşam olurdu
Siyah beyaz bir fotoğraf gibi gelirdi babam
Ben o zaman bütün babaları susar sanırdım
Kapılar titreyerek açılır, titreyerek kapanırdı.
Babamdan yapılmış bir korkuydu dünya.”
(Ş. Erbaş)

Sahiplenilesi ne var ki?
Bir çift eski iskarpinden başka?
Ve hangi düş yeterdi
Yürekteki kilidi açmaya?
Sözcükler frapandı önceleri
Adeta birer mavi inilti her biri.
Annem kadar sadık ve tanıdık olmalıydı
Tüm kadınlar:
Bahşedilen yuvada halis munis gölgelerin
Devasa yalnızlığında fınk atan ölüm gibi.

Yâd edip dünü,
Bir içimlik şiirde tıklıp kaldığımı da sanmasın hani
Hiç kimse hiç kimse:
Herkes olmaya da meyletmedim
Dünde kaykılmışlığıma bir mezar dilendiğim
Gazabı yüklenip de Rabbime sığındığım
Hem ödenmiş borçlarım da yok benim
Sadece bir tek kaygı:
Layık olmak faniliğin lügatinde
Depreşen hüznümle kefil olduğum kalbim
Sıra dışı hüznüme de dâhil etmediğim hiç kimse
Aşkla andığım aşkla yandığım;
Her zerremde yokluğum
Ve kendimi sunup emanet ettiğim
Elbette giden kalan tüm sevdiklerim.

Sözcükler çok ısrarcı bu aralar:

Babamdan öğrendiğimi de katlar
Sözümle özümle yâd ettiğim mevsimi;
Közümle, özümlerle
İtaat ettiğim elbette içimde saklı tek temenni.

Boykot mu etmeliyim hüznü?
Kapışan içimde milim milim
Oysaki mil çektiğim değildi sadece gözlerim.
Bir o kadar mimmendiğim
Mihenk taşı olmaya çeyrek kala
Kalan yarım ile s/özlendiğim.

Ne gurbetteyim ne dünyada asılı:
Araf'ta kaldığım nasıl ki aşikâr:
Ölümle izdivacı sevdiklerimin
Kala kala ne kaldı elimde?
Demlendiğim şiirlerim
Bazen sürüklendiğim hece hece
Ansızın da hâsıl olan bir bilmece:
Metruk düşlerin gizemli yabancısı:
Kendimi tanımaya az kaldı madem
Sevgiden yana neden olur derdi tüm evrenin?

Kayıtsız koşulsuz sevdiğim;
Özleme biat alın terimde saklı benim tecellim:
Varlık mademki bir kısas
Hiçliğime de kefilim yaşadığıma dair
Üç beş önsezi;
Göğün dahi titredığı bir örüntü
Babamla doğdum babamla öldüm:
Ruhunda dahi saklı tuttuğum nice korku
Elbet minnet etmediğim hacizli günler
Sükûnun da eseri yıllandığım mevsim
Hazana da kefilim acıya da:
Andığım rahmeti nasıl ki Rabbin huzurunda
Başımı eğdiğim
Belki de uğurlanmayacağım ardından
Su döken varsa yoksa
Neye binaen

Sözcüklerimi yuvarlasam?
Hiçliğimle sıfıra yakın
Gönül kuşu duygularımdan azat edilmediğim
Elbette iksiri efkârın
Umuda da varım
Yeter ki yazılı olsun güzellikler yazgım.